

[Jørgen Jensen.]

har allerede hørt det bekræftet her i dag — vil betegne en inflatorisk udvikling som værende skadelig. Det vil jeg, så stærkt som det er mig muligt, understrege. En prisstigning af denne art forringer nødvendigvis erhvervenes konkurrenceevne, ved at Danmark får højere omkostninger end konkurrenterne på eksportmarkederne og også på det danske hjemmemarked. En kendsgerning er det, at vi hvert eneste år skal eksportere mellem en fjerdedel og en tredjedel af den samlede danske produktion, for at vi med vor økonomiske struktur kan sikre den levefod og den velstand, som befolkningen ønsker. Det er helt åbenbart, at hvis vi konkurrencemæssigt stilles dårligere end andre lande, så går det ud over os selv på længere sigt gennem en lavere vækst i produktionen eller en ringere levefod. Jeg vil i denne forbindelse minde om, at fra 1. januar 1967 vil alle industritoldsatser være nede på 0, og så sætter den konkurrence, som vi allerede har mærket ganske kraftigt, virkelig for alvor ind over for det danske erhvervsliv.

Der er en anden væsentlig motivering for, at vi må være mod inflation. Det er den, at inflation er uretfærdig mod betydelige dele af Danmarks befolkning derved, at den skader opsparingen; den skader ganske særligt den del af befolkningen, som ved at pålægge sig afsavn med det øjeblikkelige forbrug har sparet op og derigennem søgt at sørge for sig selv på længere sigt, f. eks. i alderdommen.

Vi er vel herefter enige om, at inflation bør bekæmpes. Har vi så inflation? Ja, som nævnt eller som strejft er det svært for alle at erkende dette. Jeg vil ligesom hr. Henry Christensen takke økonomiministeren, fordi han var så venlig i går eftermiddags at give mig et korrekturaftryk af den økonomiske årsoversigt; jeg benyttede aftenen til at studere dette værk en lille smule. Lad mig nævne et par enkelte ting. Bruttofaktorindkomsten var i 1964 60 milliarder kr. og var i 1965 ifølge denne opgørelse steget til 67 milliarder kr., altså med 7 milliarder kroner, regnet i løbende priser. Hvis man slår op på en anden tabel, som står lige under den førstnævnte, kan vi se, hvorledes udviklingen har været i forhold til de faste 1955-priser, og det viser sig da,

at bruttofaktorindkomsten, der er udtryk for den samlede produktion her i landet, er steget fra 42,8 til 44,9 milliarder kr., altså kun med 2,1 milliard kr. mod de førnævnte 7 milliarder kroner. Forskellen mellem disse 7 milliarder og de godt og vel 2 milliarder kan stort set siges at være udtryk for den prisstigning og den inflation, som er foregået i dette land.

Man kan da også yderligere dokumentere dette. De samlede indkomster i dette land er i 1965 ifølge dette udmærkede værk steget med ca. 12 pct., og man kan højst komme frem til, at den samlede reelle produktion er steget med ca. 4-5 pct. i 1965. Samme billede kan man få, hvis man studerer udviklingen i forbrugerpriserne. Man ser en kraftig stigning gennem hele 1964 og hele 1965, og det gør man desværre også, hvis man går lidt længere tilbage. Det skal jeg lade være med at trætte med. Men altså en kendsgerning synes det at være, at vi i disse år har haft en særdeles kraftig prisstigning, og jeg vover altså at kalde den inflation, for det er dens rette navn.

Hvorfra kommer så denne inflation? Ja, det er jo det, som udvalget, der er nedsat, skal undersøge i enkeltheder, og jeg er meget spændt på at se resultatet, men har visse fornemmelser i forvejen, og lad mig her strejfe nogle ganske enkelte.

Når mange, for ikke at sige alle eller næsten alle befolkningsgrupper her i landet forsøger at sætte deres indkomster op uden hver for sig at føle sig ansvarlig for den samlede indkomstudvikling eller for den samlede produktionsudvikling, så får vi en kraftig tendens til så stærke indkomstforøgelse, at det må omsætte sig i en inflationær tilstand. Det har vi set. Det sker gennem overenskomstfornyelser, det sker gennem dyrtidsreguleringer, det sker gennem såkaldt lønglidning. Jeg skal ikke gå nærmere ind på nogen af disse tre dele.

En anden kilde er udvidelsen af den økonomiske aktivitet, som staten for ikke at sige det offentlige som helhed udfolder. Og dér kan man også se ganske interessante tal i den økonomiske årsoversigt, idet man dér finder, at den samlede offentlige aktivitet i de samlede drifts- og anlægsbudgetter fra finansåret 1964-65 til 1965-66 er forøget fra 16,6 milliarder kr. til 19,6 milliarder kr., altså med 3 milliarder kr. Der er en uhyre